

האדם המצוה בכל רגע ורגע שהמזוזה קבועה בביתו, כמצות ציצית ותפילין שבכל רגע שלבוש בהם הוא קיום מ"ע ע"ש. ולעומת זה הגרי"א זילבר שליט"א בספרו בירור הלכה (יו"ד ח"א ריש סי' רפ"ה) נקט שגדר המצוה היא הקביעה וכיון שקבע שוב אינו מקיים מצוה ע"ש. וכל אחד הביא ראיות לדבריו. אולם נראה יותר שזה היא מצוה נמשכת. ולענין מעקה לא מצאתי כעת מי שמדבר על זה, אם המצוה היא הקביעה או מה שיש שם מעקה, אבל בפשוטו שוה היא למצות מזוזה, כי שניהם הם מצוה שמקיים בביתו. וזה נראה דעת החי אדם שכתב לברך "לעשות מעקה".

ט) ולתרץ דברי החיי אדם, ממה שציין להר"ן, כשהוא כתב היפך מדעת הר"ן נראה שיש שם ט"ס קטן, ובמקום וכן מוכח בר"ן צ"ל וכן מוכח ברא"ש, כי כך יוצא מדברי הרא"ש, לפי הבנת הק"נ. או י"ל שאין כאן ט"ס אלא שדרך תלמידי חכמים כשעוסקים בסוגיא שיש שם כמה דעות איידי דטרודים בגירסייהו, זוכרים שיש כאן מחלוקת אבל לא זוכרים בדיוק מי סובר מה. על כן הח"א ציין לר"ן במקום לציין להרא"ש. וראי' לזה, כי גם בשל"ה בשער האותיות סוף אות א' בדיונו על הברכה למי שמוסר עצמו על קידוש השם (הביאו הק"נ שם, שהשל"ה נקט לדינא כהריב"א והר"ן, והק"נ לשיטתו שנקט כר"ת) השוה דעת הר"ן והרא"ש כשבעצם יש חילוקים. אלא לא דייק מי סובר איזה דיעה. וגם כאן יש אי דיוק בדעות.

וכל זה כתבנו לפי שיטת הרמ"א, אבל מורנו הגר"ח קניבסקי שליט"א, כתב כן אף לשיטת המחבר בשו"ע. י) ויוצא להלכה למעשה דלשו"ע, במילה יש הבדל בינו לשלוחו, שהמל בנו בעצמו מברך למול את הבן והמל בנו של חבירו מברך על המילה. ולרמ"א שניהם מברכים "על המילה". [ושמעתי שלמעשה אף לענין מילה הספרדים נוהגים כהרמ"א לברך "על המילה" אף כשמל בעצמו]. וכמו כן נחלקו בפדיון הבן. אבל בקביעת מזוזה ובניית מעקה ובהפרשת תרומות ומעשרות וחלה, לכו"ע אין הבדל בינו לאחר וכולם יש לברך בלמ"ד ולא בלשון על, בין העושה בעצמו ובין העושה בשליחות אדם אחר, וכסתימת השו"ע כנ"ל אות ד'. [וכ"כ הגרש"ז אויערבאך זצ"ל בספרו מעדני ארץ על הלכות תרומות (פ"ד ה"א סוף אות ב')] שנוהגין לענין מזוזה שאף הקובע לאחרים מברך לקבוע מזוזה].